

Have a Booktiful Day!

이
지
랄
맛
음
이
쌍
여
축
제
가
되
겠
지

คำนำสำนักพิมพ์

สังคมปัจจุบันอาจวัดคุณค่าในตัวผู้คนด้วยความสมบูรณ์แบบที่มองเห็นได้ ไม่ว่าจะเป็นรูปลักษณ์ ความสามารถ หรือเส้นทางชีวิต คนที่แตกต่างจึงมักถูกผลักให้อยู่ในมุมมืด ถูกตั้งคำถาม ถูกตัดสินหรือแม้แต่ถูกมองข้ามไปอย่างสิ้นเชิง โดยเฉพาะผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายซึ่งต้องใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางสายตาและคำพูดที่อาจทำร้ายกันได้โดยไม่รู้ตัว ความเจ็บปวดเหล่านี้จึงไม่เป็นเพียงเรื่องส่วนบุคคล แต่สะท้อนถึงวิธีที่สังคมมองและปฏิบัติต่อ “ความไม่สมบูรณ์แบบ” ด้วยเช่นกัน

หนังสือเล่มนี้คือเสียงสะท้อนของหญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งเติบโตท่ามกลางความมืดมิด ทั้งในแง่ของการมองไม่เห็น และในแง่ของชีวิตที่ไม่มีอะไรเป็นดังใจหวัง เธอเล่าเรื่องราวของตัวเองอย่างตรงไปตรงมาทั้งด้านที่เจ็บปวดน่าขบขันและเปราะบางที่สุด ตั้งแต่วัยเด็กในครอบครัวที่ไร้ความอบอุ่น

ไปจนถึงการทำงานเป็นนักนวดบำบัดที่ได้พบเจอผู้คน
หลากหลายตา และค้นพบว่าท่ามกลางความเหนื่อยล้า
ของแต่ละชีวิต ยังมีคุณค่าบางอย่างซ่อนอยู่เสมอ

เธอไม่ได้เขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาเพื่อเรียกร้องความ
สงสาร แต่ต้องการใช้บาดแผลของตัวเองเป็นเครื่องยืนยัน
ว่า “ความไม่สมบูรณ์แบบคือส่วนหนึ่งของการมีชีวิต” และ
ในความมืดที่ดูเหมือนจะไร้ทางออกนั้น ยังมีแสงเล็กๆ ที่คอย
นำทางหัวใจให้ก้าวต่อไปได้เสมอ เรื่องราวเหล่านี้จึงไม่ได้
เป็นเพียงบันทึกชีวิตของโซซังรี แต่เป็นภาพสะท้อนของชีวิตที่
ทั้งโหดร้ายและงดงามในเวลาเดียวกัน

โลกนี้ไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบ ชีวิตคนเราก็เช่นกัน
เพราะฉะนั้นถึงแม้จะมีเรื่องราวร้ายๆ ซัดสาดเข้ามาบ้าง แต่เธอ
ก็ยังผ่านมันมาได้นี่ละ

เออเนะ...โคตรเก่งเลยละ

คำนำนักเขียน

ฉันเริ่มเขียนต้นฉบับเล่มนี้เพื่อใครคนหนึ่งที่ย่านเรื่องราวของฉันแบบออกเสียงแล้วน้ำตาไหลออกมา รู้ตัวอีกที ฉันก็สนุกกับการนั่งเขียนต้นฉบับอยู่ที่โต๊ะทำงานแล้ว ความรู้สึกประหลาดใจค่อยๆ เกิดขึ้น ท้ายที่สุดแล้วฉันไม่ได้เขียนเพื่อใครเลย นอกจากตัวเอง

หนังสือเล่มนี้บันทึกเรื่องราวในอดีตและปัจจุบัน โดยรวบรวมเรื่องราวต่าง ๆ เอาไว้เพื่อปลอบโยนหัวใจของตัวเอง

แม่ดูการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ 1986 แล้วตั้งชื่อฉันว่า “ชิงรี” ซึ่งแปลว่า “ชัยชนะ” ฉันเริ่มสูญเสียการมองเห็นอย่างช้าๆ ตั้งแต่อายุ 15 ปี ตอนนี้สิ่งที่อยู่ตรงหน้าฉันจึงมีเพียงความมืดมัว แต่เพราะชื่อที่แม่ตั้งให้ ฉันในฐานะผู้มีชัยแห่งเกาหลีใต้จึงออกตามหาสิ่งที่น่าดึงดูดใจท่ามกลางความมืดมิด

โชชิงรี

คำนิยม

อำนาจในงานเขียนของเธอเกิดจากทัศนคติอันแน่วแน่ต่อชีวิต ทั้งที่ไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะโลดแล่นไปได้ทั่วโลกตามใจอยาก แต่เธอเข้าใจชีวิตและเข้าใจโลกอย่างมีหลักการขนาดนี้ได้อย่างไรกัน ฉันเดาว่าบางทีเธออาจยังถึงกันบึ้งของจิตใจแล้วก็เป็นได้ การก้าวไปถึงสถานที่หนึ่งได้อย่างยอดเยี่ยม สถานที่ที่ผู้สร้างสรรค์ทุกคนใฝ่ฝัน... ฉันบอกเธอว่าฉันอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วรู้สึกเศร้า ร้อนรุ่ม รวดเร็ว และมีเรี่ยวแรง รวมถึงวันเกรงต่องานเขียนอันเลอค่าของเธอ

อิชียงรยุล (กวีและนักเขียนหนังสือท่องเที่ยว)

ลำคอของฉันตีบตันขณะอ่าน วัย 15 ปีเป็นช่วงชีวิตที่กำลังผลิบาน เธอต้องเผชิญกับเรื่องราวไม่คาดฝัน ทว่าเธอกลับเขียนสิ่งเหล่านี้ออกมาได้อย่างลึกซึ้ง แสดงให้เห็นถึงพลังใจและทักษะการเขียนที่ไม่ธรรมดา ในงานเขียนของเธอที่คงจะสลับไปมาระหว่าง กระดานเขียนอักษรเบรลล์ ไม้ตึก และเครื่องแปลงข้อความเป็นเสียงพูด (TTS) ฉันได้พบกับใครคนหนึ่งที่ยังคงมีลักษณะเหมือนเด็ก บางครั้งก็เป็นเด็กหนุ่มเอ็มซี (MZ) และบางครั้งก็คล้ายคนมีอายุราวกับผ่านสงครามมา โลกที่โดดเดี่ยวแต่กล้าหาญ ดื้อรั้นแต่เปี่ยมไปด้วยความประณีต นั่นคือ “ชัชชนะ” แห่งจิตวิญญาณอันงดงาม

พัศษียอนกย็อง (นักเขียนนิทาน)

สารบัญ

★ Part 1 ★

บนรถแท็กซี่ในวันที่มีเทศกาลดอกไม้ไฟ.....	14
ราตรีที่ได้ยินเสียง “ต้นไหมชมพู”	23
ราชสีห์หับไหล.....	35
ไทเปท่ามกลาง แอริก ซาดี ที่โปรยปราย.....	41
ผันเปลี่ยนเป็นกลิ่นกุหลาบป่า.....	57
เธอมาเยือน.....	67
ลุงผู้รักแก๊ง.....	73
คุณซุกฮี กับเสือ และหมูปล่า.....	86
เกี่ยวไว้สัญชาติ.....	92

✦ Part 2 ✦

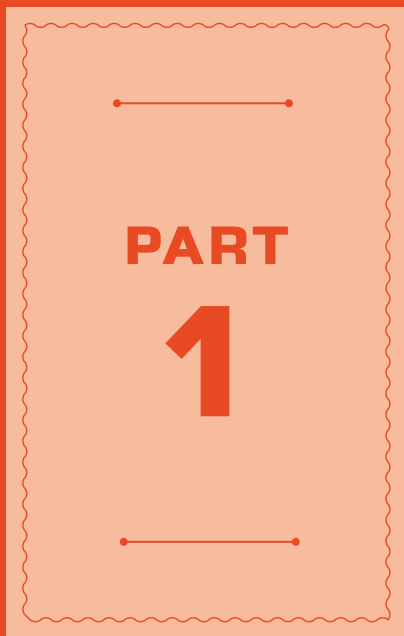
วิธีปลอบโยน.....	106
เหมือนภาพยนตร์ เหมือนแม่.....	115
เรือที่จมดิ่ง หลังที่คดงอ.....	124
คุณยายใส่รองเท้าผ้าใบ.....	131
เบอร์ 5.....	142
หมดเดี๋ยวจอด!.....	148
เมืองที่หยุดนิ่ง.....	160

✦ Part 3 ✦

สองพี่น้องล่องหน.....	174
เธอไปงานฮาโลวีนหรือเปล่านะ.....	193
ฝันของคุณคือแซนดวิช.....	206
ชั่วโม่งร้ายระบำแทงโก.....	212
งานบรรเลงอำลา.....	219
เจ้าจุกหมู.....	225
60 วันแห่งการตกหลุมรัก.....	240
นึกว่าจะจบลงด้วยโศกนาฏกรรม.....	246

มีสายจากรุ่นพี่คิมโทรเข้ามาขณะที่ฉันกำลังใช้ผ้าขนหนูเช็ดผมที่เปียกหลังจากอาบน้ำเสร็จ เมื่อเห็นชื่อคนโทรเข้าฉันก็ขังใจว่าจะรับสายดีไหม เพราะส่วนใหญ่สายที่โทรมาหลังเลิกงานมักไม่ใช่เรื่องน่ายินดีนัก แต่ไม่นานสายก็ตัดไป ฉันหยิบเบียร์กระป๋องออกมาจากตู้เย็น ทันทันนั้นเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง พอฉันวางเบียร์ลงบนโต๊ะอาหารแล้วรับสายก็เป็นไปตามคาด รุ่นพี่คิมมีเรื่องให้ว่าวนฉันอย่างจริงจัง เธอขอให้ฉันไปทำงานแทนในโรงแรมคาสีโนที่เธอเป็นหมอนวดอยู่ ฉันไม่ค่อยเต็มใจนัก แต่เธอขิงพูดขึ้นก่อนว่า แม่ของเธอที่อยู่บ้านพักคนชราอาการทรุดหนัก ช่วงนี้เกิดเหตุการณ์แบบนี้บ่อยซึ่งเธอก็ขาดงานทุกครั้ง เธอจึงถูกเตือนว่าถ้าขาดงานอีกครั้งจะถูกปลดออกจากงาน ยิ่งไปกว่านั้น วันนี้ยังมีนักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่มาจากญี่ปุ่น เธออ้อนวอนให้ฉันช่วยเพราะเธอยุ่งมือเป็นระวิง ฉันไม่มีอะไรจะพูดต่อ ได้แต่ตอบตกลงและปลอบเธอว่าให้ดูแลแม่ดี ๆ แล้วฉันก็รีบเตรียมตัวไปทำงาน

ตอนแรก ฉันโทรเรียกแท็กซี่สำหรับคนพิการ เจ้าหน้าที่บอกให้ฉันลองเดินทางด้วยวิธีอื่น เนื่องจากคืนนี้ม้งานดอกไม้ไฟที่แม่น้ำฮั่นจึงเรียกรถได้ยาก อย่างไรก็ตาม ฉันคิดว่า ถ้าจะไปโรงแรมคาสิโนที่รูนฟีคิมทำงานอยู่ก็ต้องข้ามแม่น้ำฮั่นเท่านั้น จึงลองเรียกแท็กซี่สำหรับคนทั่วไป แต่เรียกไม่ได้เลยสักคัน ฉันయా้ทำด้วยความกระวนกระวาย สุดท้ายก็คิดว่ากระเป๋าคอกจากบ้านไปตายเอาดาบหน้า โชคดีที่ฉันเรียกแท็กซี่ทั่วไปได้สำเร็จในครั้งที่ 6

ฉันกางไม้เท้าขาวออกแล้วขึ้นรถแท็กซี่ แท็กซี่ทั่วไปต่างจากแท็กซี่สำหรับผู้พิการที่จะมารับตามจุดซึ่งระบุไว้เท่านั้น ส่วนแท็กซี่ทั่วไปจะรับผู้โดยสารตรงไหนก็ได้ที่ใกล้กับจุดเรียก ดังนั้น ฉันจึงต้องใช้ไม้เท้าขาว

คนขับแท็กซี่มีอัธยาศัยดี เขาจอดรถตรงหน้าฉันและบีบแตรเมื่อดูเวลาแล้วต่อให้รถติดก็น่าจะไปถึงทันแต่ฉิวเฉียด

เมื่อเข้าใกล้แม่น้ำฮั่นก็เริ่มมีด่านควบคุมการจราจรตั้งแต่ต้นทาง คนขับแท็กซี่คงเป็นคนประเภทเดียวกับฉันคือไม่สนใจความเป็นไปของโลก เขาไม่รู้ว่าทำไมถึงมีด่าน หรือทำไมผู้คนถึงมารวมตัวกัน เขาหมุนวิทย์ไปยังสถานีรายงานจราจร ผู้สื่อข่าวรายงานสถานการณ์ในย่านยอฮี้โด ตอนนั้นเองที่คนขับเหมือนจะรู้ว่าคืนนี้ม้งานอะไร ส่วนฉันเองถ้าไม่ใช่เพราะรูนฟีคิมให้อ่านก็คงผ่านไปโดยไม่รู้ว่าคืนนี้มีเทศกาลดอกไม้ไฟ ระหว่างนั้นคนขับก็เปิดหน้าต่าง เขาคงลืมนะฉันมองไม่เห็น ข้างนอกมีเสียงฝูงชนและเสียงดอกไม้ไฟดังตลอด ส่วนคนขับเองก็คงมองข้างนอกอยู่เช่นกันถึงได้ส่งเสียงออกมา

ฉันกวาดตาในความมืด สิ่ง
มองเห็นมีเพียงความมืดสนิท ใจนี้
อยากรู้ว่าดอกไม้ไฟนับร้อยที่ประดับ
ประดาอยู่บนท้องฟ้าจะเป็นอย่างไร
แต่ฉันก็ไม่เสียดายที่ตอนนี้มองไม่เห็น
ดอกไม้ไฟพวกนั้น เพราะดอกไม้ไฟของฉันส่องแสงระยิบระยับ
ยิ่งกว่า

ฉันก็ไม่เสียดายที่ตอนนี้
มองไม่เห็นดอกไม้ไฟ
พวกนั้น เพราะดอกไม้ไฟ
ของฉันส่องแสง
ระยิบระยับยิ่งกว่า

ฉันปิดหน้าต่าง นั่งตัวตรง และหลับตาลง แล้วดอกไม้ไฟของ
ฉันก็ปรากฏขึ้นมา กลุ่มแสงพุ่งขึ้นจากพื้นดินพลางกระจายกระจายบน
ท้องฟ้า แสงสีขาวและสีเหลืองพริ้วพรูออกมา ก่อนจะค่อยๆ จางหาย
ไปในไม่ช้า ทว่าแสงเหล่านั้นแต่แต่ระยิบระยับอยู่ในใจฉันแล้ว

นานแล้วที่ฉันไม่ได้นึกถึงนาย

นายกับฉันคือพวกนอกคอกหลุดวงโคจร นายในวัย 16 ปี
มีกลิ่นไอของวันเวลาอันเหนื่อยล้า ต้องแบกรับบทบาทการเป็นพ่อ
ตั้งแต่อายุน้อย แต่ละวันง่วนอยู่กับการปอกหอมหัวใหญ่และ
ชิมอเตอร์ไซค์ของจนไม่มีเวลาไปโรงเรียน นายจึงกลายเป็นพวก
นอกคอกที่แตกต่างจากคนธรรมดาทั่วไป ฉันเองก็เช่นกัน

สาเหตุที่ฉันไม่ไปโรงเรียนไม่ใช่เพราะเรื่องความเป็นอยู่ ฉันสวม
ชุดนักเรียนแล้วไปโรงเรียน แต่จุดหมายปลายทางไม่ใช่โรงเรียน ใน
ขณะที่นายผัดเต้าเจี้ยวดำและทอดเกี้ยว ฉันฝังตัวอยู่แต่ในห้องสมุด

อ่านคาฟกา วิฟาร์ นาคาตะ (*Kafka on the Shore*)¹ ได้พบกับ
มูราคามิ ฮารูกิ ยุนแดนย็อง บิลล์ ไบรสัน และเรย์มอนด์ แชนเดลอร์

ฉันเหลือเวลาไม่มากแล้ว เพราะโรงพยาบาลวินิจฉัยว่าฉันจะ
มองเห็นได้อีกแค่ 10 ปี ฉันจึงร้อนใจ หยิบหนังสือที่อยู่ใกล้มือและ
ประทับตัวหนังสือเหล่านั้นไว้ในดวงตา ตอนนั้นฉันโง่มากที่คิดว่าต้อง
ใช้ตาอ่านหนังสือเท่านั้น ฉันอยากอ่านชุดวรรณกรรมอมตะของโลก
ให้หมดทุกเรื่อง ฉันต้องอ่านกวีนิพนธ์ของคีสย็องโด เรื่องจะเป็นผู้คอย
รับไว้ไม่ให้ใครร่วงหล่น (*The Catcher in the Rye*)² และดอกไม้แห่ง
ความชั่วร้าย (*Les Fleurs du Mal*) ของชาร์ลส์ โบดแลร์ ฉันถึงอดทน
กับชีวิตแบบนี้ต่อไปได้ เมื่อกลับบ้านพร้อมกับตาแดงก่ำ แม่จะ
ต่อว่าฉันให้เลิกอ่านหนังสือเสียที แต่สิ่งที่ฉันทำได้ ณ ตอนนั้นมีเพียง
แค่นั้น

นายมาหาฉันที่ห้องสมุดเป็นครั้งคราว เรามักพูดคุยกันเรื่อง
สมัยประณม ซึ่งเป็นช่วงวัยที่เรามีความสุขที่สุด เมื่อฤดูใบไม้ร่วงมาถึง
และเวลากลางวันเริ่มสั้นลง นายมักจะพาฉันที่สายตาไม่ค่อยดีในตอน
กลางคืนขึ้นมอเตอร์ไซด์ไปส่งที่บ้านเป็นประจำ

วันนั้นนายพาฉันไปส่งถึงหน้าบ้าน นายนั่งสูบบุหรี่อยู่บน
มอเตอร์ไซด์ เหม่อมมองท้องฟ้าพลางพูดว่า “ดาวเยอะจนเหมือนจะ

¹ จัดพิมพ์ฉบับภาษาไทยโดยสำนักพิมพ์กัมมะหยี่

² จัดพิมพ์ฉบับภาษาไทยโดยสำนักพิมพ์ไลต์เฮาส์

หล่นลงมาจากฟ้าเลย” ฉันมองตามสายตานาย แต่ตาของฉันกลับมองเห็นดวงจันทร์เพียงครึ่งดวงเท่านั้น คงเพราะแบบนี้เอง ฉันจึงถามว่าดาวที่นายมองเห็นเป็นอย่างไร เพราะนี่ภาพไม่ออก นายไม่ตอบอะไรอยู่พักใหญ่ ฉันจึงบอกลาและหมุนตัวไปอีกทาง เนื่องจากไม่ได้คาดหวังคำตอบ แต่จู่ ๆ นายก็พูดออกมาราวกับนึกอะไรบางอย่างออก

“เหมือนอีแมลงวันสี่เหลี่ยม”

ฉันหัวเราะจนเสียงแห้ง แล้วจึงโบกมือลา

ลมหายใจในคืนฤดูใบไม้ร่วงเย็นเยียบ นายเรียกฉันออกมาหน้าบ้าน ให้อยู่ใต้ไฟถนนสี่ลี้มก่อนจะบอกให้ฉันมองขึ้นไปบนฟ้า ฉันจำท้องฟ้าในคืนนั้นได้ชัดเจน กลุ่มดาวระยิบระยับที่นายมอบเป็นของขวัญให้ฉัน อนุญาตที่เจิดจ้าแล้วดับลง ฉันมองท้องฟ้าเนิ่นนาน ขณะมีนายอยู่ข้างๆ เรามองท้องฟ้าด้วยกัน

รถเคลื่อน ๆ หยุด ๆ ก่อนจะหยุดนิ่ง ข้างนอกยังคงมีเสียงดอกไม้ไฟดัง **พ๊วว บัง ๆ ๆ!** สนั่นหวั่นไหวไม่หยุดหย่อน ตอนนั้นเองที่ภาพดอกไม้ไฟในความทรงจำของฉันเริ่มปรากฏขึ้นมา

เวลานั้น ฉันเข้าเรียนที่โรงเรียนฝึกอาชีพในเมือง ฉันเรียนวาดและเริ่มใช้ชีวิตอย่างอิสระ งานค่อนข้างหนัก หลังเลิกงานก็รีบเหงาวันหนึ่งในเดือนกันยายน จังหวะเริ่มส่งเสียงร้องเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าฤดูใบไม้ร่วงกำลังจะมาถึง ฉันอดทนต่อไปอีกไม่ไหวจึงตัดสินใจ

กลับบ้านโดยไม่วางแผนล่วงหน้า พอถึงบ้านก็ล้มตัวลงนอนทันที
แม้มันจะไม่สนใจฉันและไม่พูดอะไรด้วยสักคำ

หลังจากนอนหลับสนิทมาทั้งวัน ฉันตื่นขึ้นมาตอนทีทุกคน
เข้านอนกันหมดแล้ว จิตใจของฉันปลอดโปร่งอย่างไม่น่าเชื่อ เพื่อน
บ้านในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ที่มีเพียงเก้าหลังคาเรือนต่างหลับใหลกัน
หมดแล้ว สิ่งที่ยังคงตื่นอยู่มีเพียงไฟถนน ฉันเดินไปรอบๆ หมู่บ้าน
แล้วก็กลับเข้าบ้าน ในตอนนั้นเอง ฉันเห็นของบางอย่างโผล่มาจาก
กระเป๋าทัน้องชายโยนทิ้งไว้ตรงเจดีย์หลังกลับมาจากค่าย ฉันหยิบ
แท่งเรียวบางนั้นขึ้นมาแล้วส่องไฟดู

ของสิ่งนั้นคือดอกไม้ไฟ 4 ก้าน

ครูหนึ่งฉันนึกครึ้มอยากเล่นอะไรแผลงๆ ฉันเจอกระถางเปล่า
อยู่ตรงสวนหลังบ้าน เลยจุดไฟที่ชนวนดอกไม้ไฟก้านหนึ่งแล้วรีบ
ปักลงในกระถาง ชนวนของมันไหม้แล้วส่งเสียงหวีดฟุ้งขึ้นกลาง
อากาศในช่วงพริบตา **พื๊วว บังง!** ดอกไม้ไฟปะทุออกพร้อมกับ
เสียงดังสนั่น สุนัขทั้งในหมู่บ้านและบ้านที่อยู่สูงขึ้นไปล้วนส่งเสียง
เห่าอย่างบ้าคลั่ง หัวใจฉันเต้นร่ากับจะกระเด็นออกมานอกอก เสียง
ดังลั่นออกไปไกลลิบเพราะหมู่บ้านที่เงียบสงบแห่งนี้รายล้อมไปด้วย
ภูเขาและทุ่งนา หลอดไฟของบ้านทุกหลังสว่างขึ้น สุนัขที่เจ้าของผูก
ไว้นอกบ้านต่างส่งเสียงอาละวาด กลับกัน แมลงในตงหญ้าหยุด
ประสานเสียงร่ากับหายไปหมด เมื่อเสียงสุนัขค่อยๆ สงบลง ความ
เงียบก็กลับมาเยือนหมู่บ้านอีกครั้ง ฉันจึงค่อยๆ ขยับร่างกายที่แข็งทื่อ
ทีละนิด

ทันใดนั้นประตูก็เปิดออกดัง**ครืด** แม่ที่อยู่อในชุดนอนเดินตรงมาหาฉัน จุดบุหรี่สูบก่อนจะนั่งยองๆ ลงตรงหน้าและเริ่มชักใช้รากับนักสืบ ฉันวางดอกไม้ไฟที่เหลือไว้ตรงหน้า แม่แล้วนอนราบลงกับพื้น พลางบอกแม่ว่าไม่คิดว่าเสียงจะดังขนาดนี้ แม่รับดอกไม้ไฟไปและมองมันโดยไม่พูดอะไรสักคำอยู่พักใหญ่ จากนั้น จึงเอาดอกไม้ไฟเคาะหัวฉันแล้วรวบดอกไม้ไฟทั้ง 3 ก้านเข้าด้วยกันก่อนจะจุดชนวน ฉันคิดว่าใบหน้าแม่ที่อยู่หลังแสงไฟตอนนี้กำลังสั่นไหวไม่ต่างจากสีหน้าของฉันเมื่อครู่

แม่กับฉันมองดอกไม้ไฟที่ลุกโชนด้วยสีหน้าเดียวกัน

เสียงเบรียดังขึ้น 3 ครั้ง พวกสุนัขเริ่มเห่ากันเกรียวอีกหน รวากับสุนัขทั้งโลกแข่งกันเห่าอย่างเอาเป็นเอาตาย สัญญาณกันขโมยของรถยนต์ร้องดังระฆัง คนในหมู่บ้านวิ่งออกมาทั้งชุดนอน หัวใจฉันสับสนเหมือนเครื่องสูบน้ำบาดาล แม่หัวเราะเหมือนจะขาดใจ ส่วนฉันเอามือปิดปากขำคิกคัก แม่ร่วมวงกับฉันเสร็จก็ยืนก้านดอกไม้ไฟที่จุดแล้วมาให้และพูดกับฉันเหมือนพวกนักเลง

“โคตรสนุกเลย! มีอีกไหม”

สุดท้ายฉันก็กลั้นหัวเราะไม่ไหว คุณยายบ้านข้างๆ สะโง่งหน้ามองข้ามรั้วมาที่ลานบ้านฉัน แม่หันไปมองอย่างไม่สะทกสะท้าน ส่วนเจ้าน้องชายที่หลับไม่รู้เรื่องก็เดินออกมาพลางขยี้ตาจั่วเจีย พอเห็นฉันกับแม่จึงพูดจาเหมือนไม่พอใจใส่

“ยายชาวบ้านชะมัดที่มีแม่ลูกชอบก่อเรื่องแบบนี้”

แท็กซี่เคลื่อนตัวอย่างช้าๆ ไม่นานก็ค่อยๆ เร่งความเร็วขึ้น เมื่อหลุดพ้นจากด่านควบคุมแล้วจึงมุ่งหน้าไปยังจุดหมายอย่างรวดเร็ว หลังเลิกงานฉันคงต้องโทรหาหุ่นพี่คิมเสียหน่อย เพื่อจะบอกว่าเธอทำให้ฉันกล้านำดาวและดอกไม้ไฟของตัวเองออกมาอีกครั้ง เพราะดาวและดอกไม้ไฟในตัวฉันยังไม่มอดดับแม้แต่หน่อย มันยังคงเปล่งแสงและงดงามอยู่เสมอ

เธอทำให้ฉันกลัว
นำดาวและดอกไม้ไฟของตัวเอง
ออกมาอีกครั้ง
เพราะดาวและดอกไม้ไฟในตัวฉัน
ยังไม่มอดดับแม้แต่หน่อย
มันยังคงเปล่งแสงและงดงามอยู่เสมอ

ราตรี ที่ได้ยินเสียง “ต้นไผ่ชมพู”

ฉันกลับจากการตรวจสายตาที่แผนกจักษุ โรงพยาบาลแห่งนี้ คือที่ซึ่งวินิจฉัยโรคที่ฉันเป็นตอนอายุ 15 ปี เวลาล่วงเลยมา 20 ปีแล้ว แต่โรคที่ฉันเป็นก็ยังไม่มียาให้หายขาด ทุกๆ ที่โลกปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปมากขนาดนี้แล้วแท้ๆ

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันนั่งใจลอยขณะพยายามจัดการความรู้สึกยุ่งเหยิงในใจ ตอนนั้นเอง ฉันได้รับข้อความจากอาจารย์ผู้มีพระคุณทางแอปกาเกาтолล์³ ไม่นานมานี้ อาจารย์เคยแนะนำหนังสือชุดร้อยแก้วของสื่อเถี่ยวเซิง (史铁生) นักเขียนชาวจีน คราวนี้ท่านเลยถือโอกาสอ่านบท 차귀나무 (Chakwinamu) ซึ่งมีความหมายในภาษาไทยว่า “ต้นไผ่ชมพู” ส่งมาให้ฉันฟัง ฉันหยิบสมาร์ตโฟนมาเปิดเล่นไฟล์เสียงที่ว่า

³ แอปพลิเคชันส่งข้อความ นิยมมากในเกาหลีใต้

สื่อเสียงเสียขาทั้ง 2 ข้างไปตอนอายุ 20 ปี และอยู่ในสภาพที่ต้องนั่งวีลแชร์ไปตลอดชีวิต เมื่อลูกชายที่ยังหนุ่มมีสภาพแบบนั้น แม่ของเขาจึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยลูก ทุกๆ ครั้งเขาตอบสนองด้วยความโกรธหรือไม่ก็ใช้ความเจ็บแทนความคับแค้น บางครั้งก็ยอมหลับหูลับตาทำตามแม่ที่ต้องการ จนครั้งหนึ่งเกือบเอาชีวิตไม่รอดจากแผลไฟลวกขณะรมยาที่ขา

ฉันฟังไฟล์เสียงที่อัดไว้วันไปวนมา หูฟังเสียงอาจารย์อ่านเรื่องราว ส่วนในหัวกลับนึกถึงแม่ขึ้นมา

สิ่งที่ฉันกลัวที่สุดในวัย 15 ปี ไม่ใช่การวินิจฉัยว่าตัวเองจะสูญเสียการมองเห็น แต่เป็นการบอกให้แม่รู้อย่างไรมากกว่า เมื่อฉันตัดสินใจบอกแม่หลังจากกลุ่มใจอยู่หลายวัน แม่กลับไม่เชื่อ คิดว่าฉันเล่นมุกตลกร้าย ฉันจึงไปตรวจที่โรงพยาบาลอีกแห่งกับแม่ ซึ่งผลก็ออกมาเหมือนเดิม แม่ดูสิ้นหวังยิ่งกว่าฉันเสียอีก และคงไม่ชอบใจที่เห็นฉันดูใจเย็น จึงแผดเสียงใส่ด้วยความโกรธ

“แกทำตัวไม่ทุกขร้อนแบบนี้ได้ยังไงหา! นังเด็กบ้า! เขาบอกว่าแกกำลังจะตาบอดนะ!”

แม่ไม่จำเป็นต้องตอกย้ำฉันก็รู้ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร ฉันแค่พยายามแสร้งทำเป็นใจเย็นเท่านั้น เพราะถ้าฉันเป็นทุกข์ แม่จะยิ่งเสียใจ...

ฉันหนีออกจากบ้าน ไปอาศัยอยู่กับเพื่อนได้ 1 สัปดาห์ก่อนจะกลับบ้าน บังเอิญตอนนั้นแม่กำลังอัดข้อความเสียงส่งเข้าโทรศัพท์

มือถือของฉันที่ปิดเครื่องไว้พอดี

“แม่ผิดไปแล้ว ถ้าฟังข้อความเสียงนี้แล้วรีบโทรหาแม่เลยนะ
แม่จะดีกับแก แม่ขอโทษนะ!”

แม่ฉันร้องไห้แฉะเหมือนเด็กๆ ฉันกลืนน้ำตาไว้ จากนั้นก็ส่ง
เสียงให้ท่านรู้และพูดติดตลกกับท่านว่า

“จริงๆ ไซ้ใหม่ ต่อไปนี้ต้องดีกับหนูนะ!”

แม่หันมามองฉันพร้อมน้ำตานองหน้า ท่านวางโทรศัพท์ลงแล้ว
ลุกพรวดขึ้นมา ใช้หลังมือเช็ดน้ำตาก่อนจะปรี๋เข้ามารากับปีศาจร้าย
และใช้กำปั้นทุบหัวฉันรว ๆ

“คลานกลับมาหาพระแสงอะไร! นังเด็กบ้า น่าดีให้ตายจริงๆ!”

แม่พุ่งเข้ามาอกอดฉันแล้วร้องไห้อยู่พักใหญ่ ท่านใช้กำปั้นทุบ
หัวฉันอีกครั้งด้วยความโกรธ และกอดฉันไว้อย่างนั้น สภาพของเรา
ตลกมากจนฉันขำออกมาทั้งๆ ที่ยังร้องไห้อยู่

แม่สรรหาทุกอย่างที่ต่างกันว่าดีต่อสายตามาให้ฉันกิน บนโต๊ะ
อาหารมีแครอทกับหัวผักกาดเป็นเครื่องเคียงแทบทุกวัน และแม่
ยังไปต่อแถวที่โรงฆ่าสัตว์ตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อหาตับสดมาให้ ฉันต้องฝืน
กลืนของพวกนั้นเพราะท่านทุ้มเทอย่างหนัก แต่กระเพาะกับลำไส้กลับ
ปฏิเสธอาหาร ซึ่งขัดกับความตั้งใจของฉัน แม้จะฝืนปิดปากตัวเอง

สุดท้ายก็อาเจียนออกมาจนหมดอยู่ดี

คราวนี้แม่คงได้ยินอะไรมาอีก ถึงได้ตามหาคนที่ จะเดินทางไป
สหรัฐอเมริกา วานให้เขาหาวิตามินเอมาให้ เพราะว่ากันว่ามีคนที่เป็น